

ת"פ 37653/02/20 - מדינת ישראל נגד יוסף רובל

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ע 37653-02-20 מדינת ישראל נ' רובל (עציר)

עותק מותר בפרסום 26.6.2022

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף רובל

הנאשם

באת-כוח המאשימה: עו"ד אריאלה נבון (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

עו"ד מיכאל עירוני

בא-כוח הנאשם:

גזר דין

על-פי הכרעת הדין מיום 9.3.2022, הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות **בשתי עבירות מעשה מגונה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב) וסעיף 345(א)(1) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין** או **החוק**) **ובעבירת ניסיון מעשה מגונה** לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב) וסעיף 345(א)(1) ולפי סעיף 25 בחוק העונשין.

הטיעונים לעונש נשמעו ביום 8.6.2022 (בשל ההמתנה לתסקירי קורבנות העבירות).

עובדות כתב האישום שלפיהן הורשע הנאשם

2. כתב האישום החזיק אישום אחד ובו תוארו שלושה אירועים, כלהלן.

3. **האירוע הראשון (בעניין ו'):** ביום 30.1.2020 החליט הנאשם לאתר קטינות הנמצאות בביתן ללא נוכחות הוריהן ולשאול אותן שאלות בעניין הבניין שבו הן גרות. באמתלה זו הוא ביקש להיכנס אל ביתן ולנצל את פער הכוחות בינו לביןן, כדי לעשות בגופן מעשים מגונים לשם גירוי או סיפוק מיני. לשם מימוש כוונותיו הוא הגיע במועד האמור בשעות אחר הצהריים אל דירה בבית שמש שבה הייתה ו', קטינה כבת 13.5, ונקש על דלתה. ו' שאלה "מי זה" והנאשם השיב, שהוא שָׁכֵן.

ו' פתחה מעט את הדלת והנאשם שאל אותה שאלות שונות כדי לרכוש את אמונה וכדי שתאפשר לו להיכנס אל ביתה. בין השאר שאל על מספר הדיירים בבניין ואם מישו ממשפחתה חבר בוועד הבית. לאחר שהשיבה לשאלותיו, ביקש

הנאשם להיכנס אל ביתה והיא הסכימה. הנאשם נכנס במהירות, התיישב בכיסא בפינת האוכל והחל ללטף חתול שהיה בבית וניסה לפתח שיחה עם ו'. הוא סיפר לה בכזב שהוא גר ברחובות ושאל על מספר הדיירים בבנין ועל זהותם. ו' אמרה לו שאין לה זמן לשאלות, הנאשם שאל אותה מדוע והיא ענתה לו שהיא צריכה ללכת לאימון שחייה. בתגובה לכך וכדי לממש את זממו, טען הנאשם בכזב שהוא עוסק בעיסוי ספורטאים.

הנאשם ניגש אל ו' שלבשה צמודונים (טייטס), התכופף לעברה ובניגוד לרצונה החל מעסה את רגלה באזור השוק, מתחת לברך ואז החל להעלות את ידיו אל עבר הירך בעודו מעסה אותה, לשם גירוי או סיפוק מיני. ו' שחשה במצוקה, נרתעה ואמרה לו שהיא ממהרת לאימון. הנאשם קם, לקח את ידה של ו' וסובב אותה בתנועת ריקוד לשם גירוי או סיפוק מיני. ו' שחררה את ידה מידו, הלכה לאחור אל דלת הכניסה לבית, פתחה אותה ואמרה שהיא ממהרת לאימון. הנאשם הלך לכיוונה של ו' ושאל אם היא מעוניינת שהוא יגור בבנין שלה. ו', שרצתה להיפטר מהנאשם, השיבה בחיוב והנאשם יצא מביתה. לאחר שיצא, ו' נעלה את דלת הבית ופרצה בבכי.

4. **האירוע השני (בענין א'):** בהתאם להחלטתו האמורה מיום 30.1.2020, החליט הנאשם ביום 4.2.2020 להמשיך ולאתר קטינות הנמצאות בביתן ללא הוריהן ולהציג בפניהן מצג כוזב שלפיו הוא מחפש דירה לשם רכישתה או שכירתה. באמתלה זו הוא ביקש להיכנס אל בתיהן ולנצל את פערי הכוחות בינו לביןן כדי לעשות בגופן מעשים מגונים לשם גירוי או סיפוק מיני.

במועד זה סמוך לשעה 14:30 הלך הנאשם מכיוון המרכז המסחרי ברחוב יצחק רבין בבית שמש אל אזור בנייני המגורים הסמוכים לבית הספר התיכון 'ברנקו וייס'. בשעה 14:50 לערך, נכנס הנאשם אל מספר בניינים ונקש על דלתות דירות שונות מתוך מטרה לאתר קטינות המצויות בגפן וללא הגנה וזאת כדי לממש את זממו כאמור. בשעה 14:55 נקש הנאשם על דלת דירה בבנין ברחוב יצחק רבין ואת הדלת פתחה א', כבת 9. כחלק מהמצג הכוזב, שאל הנאשם את א' אם יש בבנין דירות להשכרה. אמה של א' ניגשה אל הדלת והנאשם, שזיהה את האם, אמר שהוא מחפש דירות להשכרה ומשהבין שלא יוכל לממש את כוונותיו, סגר את הדלת.

לאחר מכן ביקש הנאשם להמשיך לחפש קורבן מתאים ובשעה 15:20 הגיע אל בנין דירות ברחוב בבית שמש. הנאשם נקש על אחת הדלתות בבנין ולמשמע הנקישות פתחה את הדלת הגב' ג"ה, כבת 33. הנאשם שאל אותה אם יש בבנין דירות להשכרה או למכירה והגב' ג"ה השיבה לו בשלילה. משנוכח הנאשם כי בבנין זה אין קטינות וכי ישנה בגירה במקום ולפיכך הוא לא יוכל לממש את כוונותיו, הוא עזב את המקום.

סמוך לאחר מכן, נקש הנאשם על דלת השכנים הגרים מול דירתה של הגב' ג"ה ושוחח עם ילדי השכנים. הוא ביקש מהם מספר פעמים לפתוח את הדלת, אך הם לא פתחו את הדלת וכך גם הפעם לא הצליח הנאשם לבצע את זממו.

5. **האירוע השלישי (בענין ב'):** מספר דקות לאחר מכן, המשיך הנאשם לנקוש בדלתות בבניינים סמוכים ולאחר מכן הגיע אל דירה ברחוב, בבנין המצוי מול הבנין שתואר קודם לכן. הנאשם נקש על דלת אחת הדירות שבו שהתה אותה עת ב', כבת 9.5. ב' פתחה את הדלת והנאשם הציג בפניה מצג כוזב שלפיו הוא מעוניין לרכוש דירה

באזור וביקש להיכנס אל הבית. ב' נעתרה לבקשתו ואפשרה לו להיכנס.

הנאשם ביקש מב' כוס מים והיא נענתה לבקשתו. לאחר מכן הלך הנאשם אל המטבח, מזג לעצמו כוס מים נוספת והתיישב על הספה. הוא סיפר לב' בכזב שהוא מחפש דירה להשכרה וביקש ממנה לערוך לו סיור בדירתם. ב' נענתה לבקשתו וסיירה עמו בין חדרי הבית. כשחזרו אל חדר המגורים, ביקשה ב' להיפטר מהנאשם ולכן אמרה לו שעליה ללכת לחוג. בתגובה ביקש ממנה הנאשם לבחור חדר בבית והיא ציינה את חדרה. כדי לממש את כוונותיו, הניף הנאשם את ב' בשתי ידי, כך שידו האחת תומכת בגבה והשנייה מחזיקה בה באזור האגן. בעודו אוחז בה, הלך הנאשם אל חדרה, השכיב אותה על גבה במיטתה ושאל אותה אם כך היא נוהגת לישון והיא השיבה בחיוב.

הנאשם אמר לב' כי "החדר שלך חמוד כמוך" ולאחר מספר שניות יצא מהחדר והחל לחפש מקום מתאים לביצוע זממו בקטינה ב'. הוא נכנס אל חדר השינה של ההורים ובחן אותו וב' קמה והלכה לבדוק מה הנאשם עושה בביתה. הנאשם שוב הרים את ב' ובניגוד לרצונה השכיב אותה על גבה על מיטת אמה, רכן מעליה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה עד הברכיים של ב' וזאת לשם גירוי או סיפוק מיני. בתגובה לכך בעטה ב' בנאשם וצעקה עליו. בעקבות זאת הפסיק הנאשם את המעשים המגונים ואמר למתלוננת, "לא קרה כלום" והלך לכיוון הסלון. המתלוננת הרימה את תחתוניה ואת מכנסיה, פסעה לכיוון הסלון וצעקה על הנאשם עד אשר יצא מביתה. לאחר שיצא, היא פרצה בבכי.

הראיות לעונש

6. **מטעם המאשימה:** רישום פלילי של הנאשם, כלהלן: בשנת 2011 הופסקו הליכים בעניין עבירת איומים ועבירת תקיפה, לאחר שנקבע כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת מחלת נפש; בשנת 2016 הורשע בעבירת איומים ונדון למאסר מותנה; בשנת 2017 הורשע בעבירות תקיפה, הטרדה באמצעות מתקן בזק, העלבת עובד ציבור ומעשה מגונה בפומבי ונדון לעונשי מאסר מותנים ולהתחייבות להימנע מעבירות.

על-פי גיליון הרשעות בעבירות תעבורה, הנאשם הורשע בין השאר, בשל נהיגה לאחר פקיעת רישיון נהיגה ופקיעת רישיון רכב והוא נדון לתשלום קנס, פסילת רישיון נהיגה בפועל ופסילה מותנית.

7. **מטעם הנאשם:** כמוזכר בהכרעת הדין, במהלך בירור המשפט הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם, מטעם הפסיכיאטר המחוזי, מיום 20.3.2022. במסגרת הטענות לעונש, הגיש בא-כוח הנאשם את חוות דעתו של הפסיכיאטר ד"ר דניאל ארגו, מיום 8.3.2020, שקדמה לה. בחוות דעתו של ד"ר ארגו נאמר, כי מאחר שבעברו של הנאשם היה הליך אחד שהסתיים בצו אשפוז, אך לאחר מכן היו בעניינו הליכים נוספים אשר במסגרתם נקבע כי הוא אינו סובל ממחלת נפש ולנוכח הספק, התבקש צו אשפוז לשם בדיקת הנאשם בתנאי אשפוז.

בעקבות בדיקת הנאשם כאמור, הוגשה חוות דעתו הפסיכיאטרית של ד"ר סרגיי רסקין מיום 20.3.2020 (שעיקריה הובאו בהכרעת הדין). כאמור בה, לאחר בדיקת הנאשם בתנאי אשפוז לצורך הסתכלות, מסקנתו של ד"ר רסקין הייתה כי הנאשם היה אחראי למעשיו במועד העבירות וכי הוא כשיר לעמוד לדין. אף הודגש, כי הוא הבין היטב את מעשיו,

אשר "דורשים תחכום". כך נאמר שם (בחלק הסיכום):

"על סמך בדיקות שנעשו במהלך ההסתכלות לא התרשמנו מפגיעה בביקורת המציאות או בשיפוט אצל הנ"ל. הוא מתמצא בהליכי משפט, מבין את מהות המעשים המיוחסים לו ואת הפסול שבהם, מכחיש אותם בכל תוקף, מסוגל לשתף פעולה עם עורך דינו. הוא כשיר לעמוד לדין.

בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו, לא היה שריו במצב פסיכוטי עם פגיעה בשיפוט ובביקורת המציאות.

ברצוננו לציין שהמעשים המתוארים בכתב האישום דורשים תחכום, תכנון ולא נמצאים בקנה אחד עם מחלת נפש אשר פוגעת בשיפוט ובביקורת המציאות. להערכתנו, הנ"ל אחראי על מעשיו מבחינה פסיכיאטרית".

תסקירי נפגעות העבירה

8. בעניין שתי הנפגעות הוגשו תסקירי נפגעות עבירה מקיפים ומפורטים. בשניהם מובאים באריכות רבה תיאור האירועים המתוארים בכתב האישום, התמודדותן הקשה של כל אחת משתי הנפגעות לאחר האירוע, בטווח הקצר סמוך לאחר האירוע וכן בטווח הארוך יותר, כל אחת בדרכה ובהתאם לנסיבותיה האישיות. בכלל זה תחושותיהן הקשות על רקע תחושת האיום, הדריכות המתמדת מאז האירוע, החרדות המלוות אותן והשינויים שחלו בהן ובהתנהגותן. כן תוארה השלכותיה של החוויה הטראומטית על כל אחת מהן, החזרת ומציפה אותן וכן תוארו השינויים המשמעותיים שחלו בהתנהגותן לאחר האירוע הקשה שכל אחת מהן חוותה. כך בין השאר, בעניין ב', שהוריה גרושים, תואר ניתוק מוחלט של הקשר עם אביה לאחר האירוע. כמו כן הובאו תיאורי השלכת המעשים על משפחותיהן של שתי הנפגעות, של התמודדותן עם המשפט ועם הקשיים שנלוו לצורך להעיד בבית המשפט. משני התסקירים עולה כי דובר בנערות צעירות אשר חוו חוויה קשה מאד, אשר הותירה את חותמה על כל אחת מהן, ואף ניכר כי היא עשויה ללוות אותן במשך תקופה ארוכה.

כאמור בהכרעת הדין, שתי הנפגעות העידו במשפט וכך גם מי מבני משפחותיהן, כך שאף יכולתי להתרשם בעצמי מחלק ניכר מהדברים שעלו במסגרת התסקירים.

טענות הצדדים בעניין העונש, לרבות דברי הנאשם

טענות המאשימה

9. באת-כוח המאשימה טענה כי העבירות שבהן הורשע הנאשם פוגעות בשורה של ערכים חברתיים, מהבסיסיים ביותר, לרבות חובת החברה להגן על שלומם הנפשי והפיזי של קטינים והחובה להבטיח שיהיו בטוחים בביתם, הזכות

לשלמות הגוף והנפש והחובה לשמור על כבודם של קטינים ועל האוטונומיה שלהם. לענין חומרת הפגיעות המיניות והשלכותיהן ולענין נסיבות של ניצול "החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים" והצורך בהחמרת הענישה, הפנתה אל דברי בית המשפט העליון בע"פ 6877/09, **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.6.2012) (כבוד השופט ס' ג'ובראן, פסקה 25), המביא מדבריה של כבוד השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 9994/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.8.2008), וכן הפנתה אל ע"פ 6690/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.3.2008) (כבוד השופטת ע' ארבל, פסקה 6). ערך חברתי נוסף אשר לטענת המאשימה נפגע מהעבירות הוא ערך האמון שקטינים נותנים במבוגרים. לטענתה, יש לשקול אף את פער הגילים בין הנאשם לבין הנפגעות וכן את העובדה שהפגיעה בהן הייתה בביתן, במקום שבו הן אמורות לחוש מוגנות ובטוחות וכי הנאשם ניצל זאת, תוך הסבת נזק ליכולתן לחוש בטוחות בביתן.

10. לגבי נסיבות העבירה הדגישה באת-כוח המאשימה, כי דובר בפגיעה במתלוננות צעירות מאוד, אשר במועד העבירות היו בנות כ-9 ו-13, שהפגיעה בהן הייתה בביתן, על כל המשתמע מכך, לרבות הפגיעה בתחושת הביטחון שלהן בביתן. לענין זה הפנתה אל תסקירי נפגעות העבירה בענין השלכות הפגיעה בהן על עתידן ועל אופן התנהלותן וכן הפנתה אל עדויות הורי הנפגעות בענין הקשיים שלהן עד היום, כפי שאף תוארו בתסקירים. בכלל זה, קשיי שינה, חרדות וקשיים בתפקוד. בעיקר הדגישה את קשיי התפקוד של הנפגעת ב' ואת קשייה עם אביה מאז האירוע (כמוזכר לעיל).

כן טענה באת-כוח המאשימה, כי יש לשקול את תכנון העבירות, בכך שהנאשם תכנן להיכנס במרמה אל בתיהן של הקטינות, את הנחישות והתעוזה הטמונים במעשיו. לטענתה, הנאשם תכנן את מעשיו ואף לא חדל מהם באף שלב, למרות שיכול היה לעצור לאחר האירוע הראשון. אולם, לאחר שהצליח בו, הוא המשיך להתדפק על דלתות דירות ולא עצר עד שהצליח להיכנס שוב ובמרמה לבית של קטינה הנמצאת לבדה ואף החמיר את מעשיו בכך שהצליח להפשיל אל מכנסיה. לטענתה, אלמלא תושייתה של הקטינה, לא ניתן לדעת איך האירוע היה מסתיים. מעשיו הנאשם נעשו תוך ניצול תמימותן של קטינות באדם מבוגר, אשר לפי טענת המאשימה, ביקש להיכנס אל בתיהן בטענה הגיונית וכי מעשיו הופסקו רק בשל תושייתן ופעולתן מתוך מצוקה. באת-כוח המאשימה ביקשה להדגיש את העובדה כי כפי שאף נקבע בהכרעת הדין, לאחר האירוע הלך הנאשם לביתו והחליף את בגדיו וזאת לטענתה, כדי למנוע את אפשרות זיהויו.

11. בענין מדיניות הענישה הפנתה באת-כוח המאשימה אל שני פסקי הדין הבאים.

ת"פ (מחוזי באר שבע) 385-08-20 **מדינת ישראל נ' שהוואן** (20.7.2021) - הנאשם הורשע בשתי עבירות מעשה מגונה בקטינה. הנאשם פיתה ילדה כבת 7 ששיחקה בחצר באמצעות גלידה. המעשה המגונה היה בכך שמישש את ישבנה מעל שמלתה ולאחר מכן עשה זאת שוב ואף הרים את שמלתה וחשף את רגליה. נקבע מתחם עונש בין 3 ל-6 שנות מאסר. על הנאשם הושתו 5 שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת בסך 75,000 ₪.

ת"פ (שלום ירושלים) 53357-07-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.1.2018); ע"פ (מחוזי ירושלים) 66258-01-18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.3.2018) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות מעשה מגונה והסגת גבול. המערער נכנס בשעה 4:30 לפנות בוקר אל דירה בבניין שבו הוא גר, בעודו חובש כובע גרב המכסה את פניו. הוא נכנס אל חדרה של הנפגעת, כבת 15, בעת שישנה והחל ללטף את ירכה קרוב למפשעה. הנפגעת צעקה עליו והניסה אותו.

נקבע מתחם עונש בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל. לנאשם הרשעות קודמות ואף מאסר מותנה, שלא הופעל. הושתו עליו 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי לנפגעת בסך ₪ 25,000 וקנס בסך ₪ 5,000. הערעור נדחה.

12. באת-כוח המאשימה טענה כי יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד משלושת האירועים, אשר ישקפו את חומרתו של כל אחד מהם. לטענתה, אמנם מדובר במסכת עובדתית אחת, אך מדובר באירועים שונים אשר אירעו במועדים שונים כלפי נפגעות שונות. בהתאם לכך, טענה כי על מתחמי הענישה להיקבע כלהלן: לאירוע בעניין ו', מתחם עונש בין 20 ל-40 חודשי מאסר בפועל; לאירוע בעניין ב', מתחם עונש בין 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל; לאירוע הניסיון בעניין א', מתחם עונש בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל.

עוד הדגישה, כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם חל סעיף 355 בחוק העונשין, הקובע חובת עונש מזערי, שיעמוד על רבע העונש המרבי ובנסיבות העניין, מאסר בפועל למשך שנתיים וחצי.

בעניין מיקום עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש טענה באת-כוח המאשימה, כי נשקלו הרשעותיו הקודמות, העובדה שניהל הוכחות בלי שהכיר באחריותו למעשיו, הצורך בהרתעת היחיד והעובדה שחזר על מעשיו מספר פעמים. לטענתה, יש להעמיד את עונשו באמצע מתחם העונש ובהתאם לכך להשית עליו מאסר בפועל שלא יפחת מ-6 שנים, מאסר מותנה מרתיע ופיצוי משמעותי לנפגעות.

טענות ההגנה

13. בא-כוח הנאשם טען כי אין מקום לקביעת מספר מתחמי ענישה. לטענתו, המאשימה אף לא הצביעה על פסיקה התומכת בעמדתה שלפיה במקום שבו מדובר במסכת עובדתית אחת, מבוקשים מספר מתחמי ענישה. בעניין זה הדגיש את העובדה שהמאשימה, המנסחת את כתב האישום, בחרה לכלול את כל האירועים באישום אחד, ללא הפרדה בין האירועים וכי אף סעיפי העבירה הובאו יחד, ללא הפרדה. לפיכך טען, כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

14. בעניין העונש שביקשה המאשימה להשית על הנאשם טען בא-כוחו, כי עמדתה אינה משקפת את מדיניות הענישה הנוהגת ולתחושתו, הדבר נובע מרצונה להתאים את העונש המבוקש לתקופת מעצרו של הנאשם. על-פי טענתו, רמת הענישה הנהוגה, המשתקפת בפסיקת בית המשפט העליון, פחותה באופן משמעותי מזו שהמאשימה ביקשה להשית על הנאשם. מכל מקום, אף באת-כוח המאשימה עצמה לא הציגה פסיקה התומכת בענישה שביקשה.

15. לתמיכה בטענותיו בעניין רמת הענישה הנוהגת, הפנה בא-כוח הנאשם אל גזר הדין שניתן בת"פ (מחוזי ירושלים) 7973-12-15 **מדינת ישראל נ' נפומנישצ'י** (15.12.2016) (כבוד הנשיא, השופט א' פרקש), בעניינו של נאשם אשר הורשע בשלוש עבירות של מעשה מגונה בקטינים, בדרגות שונות, בעבירת ניסיון מעשה מגונה ובעבירת תקיפה. דובר בעבירות שנעברו כלפי חמישה קטינים שונים, שדרגת חומרתן קשה ממעשיו של הנאשם הנדון. לאחר סקירת רמת הענישה הנהוגה, כפי שהשתקפה בפסקי דין רבים, נקבע מתחם עונש בין 30 ל-48 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו 3 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצויים לכל אחד מהנפגעים. לארבעה מהם נפסקו פיצויים

בסך 3,000 ₪ ולאחד מהם נפסקו פיצויים בסך 9,000 ₪.

נוסף לפסק הדין האמור, הגיש בא-כוח הנאשם רשימה מפורטת מאד של אחד-עשר פסקי-דין של בית המשפט העליון, שעניינם ערעורים בעניין נאשמים שהורשעו בבתי המשפט המחוזיים בעבירות מעשה מגונה בקטינים, אשר לטענתו, משקפת את רמת הענישה הנהוגה. הרשימה כוללת פירוט תמציתי של המעשים, של נסיבותיו של כל נאשם, אם יש לחובתו הרשעות קודמות, אם הורשע על-פי הודאתו או לאחר שמיעת ראיות וכן מובא פירוט העונש שהושת בכל אחד מהמקרים.

על-פי פירוט זה, העונש המקל ביותר היה 12 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת בסך 10,000 ₪, אשר הושתו על מערער שהורשע על-פי הודאתו במעשים מגונים בבת משפחתו (ע"פ 1300/10 פלוני נ' מדינת ישראל (1.7.2010)). העונש החמור ביותר מבין פסקי הדין שאליהם הפנה, היה 48 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 30,000 ₪ לכל אחת מהנפגעות. דובר בנסיבות חמורות מאלו הנדונות. באותו עניין הנאשם פיתה שתי ילדות כבנות 5 להיכנס אל דירתו, הפשיט את חצאיתה של אחת מהן ואת תחתוניה ונשך באזור איבר מינה, בעוד חברתה צופה בנעשה (ע"פ 6463/08 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.2009)).

ברוב המקרים האחרים שאליהם הפנה בא-כוח הנאשם, דובר במקרים שבהם הושתו עונשים פחותים, על-פי רוב בין 27 ל-30 חודשי מאסר בפועל, גם בנסיבות שבהן דובר בנאשמים אשר הורשעו בקשר למספר עבירות מעשה מגונה בקטינים. כך למשל, במקרים שנדונו בפסקי הדין הבאים: ע"פ 5484/09 פלוני נ' מדינת ישראל (17.11.2009) - בשל מעשה מגונה בקטין בן פחות מ-4, הושתו 30 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה וכן הופעל מאסר מותנה בן 12 חודש במצטבר; ע"פ 8980/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.8.2013) - הרשעה במסגרת שלושה פרטי אישום בעבירת מעשה סדום בקטין ושתי עבירות מעשה מגונה בקטין, תוך ניצול יחסי תלות. הושתו 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לנפגע בסך 60,000 ₪; ע"פ 3859/12 פלוני נ' מדינת ישראל (31.1.2013) - הרשעה במסגרת ארבעה פרטי אישום בשלוש עבירות מעשי מגונה בקטינה ובעבירת מעשה מגונה בקטינה בת משפחה. המעשים נעשו בבתי הקטינות, בנות 13-16, לשם הגיע הנאשם לשם מתן שיעורים פרטיים. הושתו עליו 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 15,000 ₪ לכל אחת מהנפגעות.

16. בא-כוח הנאשם הוסיף כי בסולם העבירות של מעשה מגונה, המעשים שעשה הנאשם מצויים ברף הנמוך ביותר הקיים וכי יש לתת את הדעת לכך שלא דובר בנגיעות מתחת לבגדים או באיברים מוצנעים ומכל מקום, חומרתם פחותה מכל המקרים שנדונו בפסקי הדין שאליהם הפנה.

עוד טען, כי יש לשקול את משך מעצרו של הנאשם, העצור כבר כשנתיים, בעוד שחלק ניכר מתקופת מעצרו היה בתקופת מגפת הקורונה, אשר הקשתה את תנאי המעצר. כן הפנה אל חוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו, כמפורט לעיל. בעניין הרשעותיו הקודמות טען, כי הן בעבירות יחסית מינוריות וכי אין כוללות עבירה דומה לאלו שבהן הורשע עתה.

לנוכח האמור לטען בא-כוח הנאשם, כי יש להסתפק בתקופת מעצרו (כשנתיים), וכי בכל מקרה, אין למקם את עונשו בשליש העליון של מתחם העונש ואף לא בשליש האמצעי.

דברי הנאשם

17. הנאשם טען כי נפגע והותקף בעת מעצרו (הציג את החבלות), וכן טען כי הוא עצור על לא עוול בכפו וכי כל מה שנאמר כלפיו הוא שקר.

בעניין תקיפתו במעצר הסביר בא-כוחו, כי על רקע העבירות שבהן הואשם, שפכו עליו שמן רותח.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

18. **מספר מתחמי הענישה:** המאשימה טענה כאמור, כי יש לקבוע שלושה מתחמי ענישה שונים לכל אחד מהאירועים. אולם בעניין זה מקובלות עליי טענותיו של בא-כוח הנאשם, כי יש לקבוע מתחם עונש אחד וכי עמדת המאשימה אינה מתיישבת עם האופן שבו בחרה המאשימה להציג את העובדות בכתב האישום וכי אף אינה מתיישבת עם ההלכה בעניין אופן קביעת מספר מתחמי הענישה.

כתב האישום מחזיק אישום אחד, המפרט את השתלשלות האירועים אשר במהלכם נעברו העבירות. הכלל הוא כי אם נעברו מספר עבירות במסגרת אירוע אחד, כי אז ייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו (סעיף 40ג(א) בחוק העונשין), אך אם מדובר במספר אירועים, ייקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד (סעיף 40ג(ב) בחוק). המבחן שנקבע לעניין זה הוא כידוע, "**מבחן הקשר ההדוק**" (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014), כבוד השופט ד' ברק ארז, פסקה 5; כבוד השופט ע' פוגלמן, פסקה 2 (להלן - **עניין ג'אבר**)). הכוונה היא כי "**עבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד**" (שם, כבוד השופט ד' ברק-ארז, פסקה 5). כך בין השאר, נבחנים סמיכות הזמנים בין המעשים ואם מדובר בתכנית עבריינית אחת (שם). זאת אפילו דובר במעשים שונים, ביחס לקרבת שנים ובמקומות שונים אשר נעשו ברצף זמן. נקבע אם כן, כי המבחן לשאלה אם מדובר ב"אירוע אחד" הוא אפוא, מבחן תכליתי-פונקציונאלי (כבוד השופט ע' פוגלמן, שם).

מבחנים אלו אומצו בפסיקה, אשר במסגרתה נקבעו מבחני עזר ליישומם. כך בין השאר, נקבע בעניין ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (מיום 3.9.2015) (כבוד השופט נ' סולברג, פסקה 22):

"כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות.

נסיבות עובדתיות אלה מהוות 'מבחני עזר' לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו".

מבחני העזר תומכים אפוא, בכך שיש לקבוע מתחם עונש אחד. על-פי העובדות, על-פי האופן שבו במאשימה עצמה בחרה להציג בכתב האישום ובייחוד על-פי טענותיה, מבחן הקשר ההדוק מתקיים באופן מובהק בנסיבות הנדונות. **ראשית**, המאשימה פתחה את כתב האישום בתוכנית שהגה הנאשם ("... לאתר קטינות המצויות בביתן ללא נוכחות הורה, לשאול אותן שאלות שונות... ובאמתלה זו להיכנס לביתן ולנצל את פערי הכוחות בינו לביןן על מנת לבצע בגופן מעשים מגונים... (פסקה 1 בחלק העובדות)). לאחר מכן, לאורך כל כתב האישום, נאמר כי המעשים המתוארים בו נעשו בהמשך לתכניתו האמורה של הנאשם. **שנית**, המאשימה עצמה טענה מעשי הנאשם היו מתוכננים וכי נעשו באופן זהה ובאותה שיטה. **שלישית**, המעשים נעשו ברצף זמן קצר יחסית ולפיכך וכאמור, אין בכך שנעשו במקומות שונים כלפי קורבנות שונים כדי לשנות. כפי שנקבע לעניין זה, "אבקש להדגיש כי להשקפתי התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת" (עניין ג'אבר, כבוד השופט ע' פוגלמן, פסקה 19).

לנוכח האמור, אין לקבל את עמדת המאשימה כי יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאירועים, אלא, בהתאם להלכה האמורה, ייקבע מתחם עונש הולם אחד למעשיו של הנאשם.

19. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם:** כפי שטענה באת-כוח המאשימה בהרחבה, במקום שמדובר בעבירות מין בכלל ובייחוד אלו הנעברות כלפי קטינים, ישנה פגיעה קשה בערכים חברתיים רבים ומשמעותיים, שעניינם הפגיעה בכבודם, בגופם ובנפשם של הקטינים ופגיעה באמון שלהם במבוגרים. על ערכים אלו עמד בית המשפט העליון פעמים רבות ובין השאר, בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה בהקשר זה (ראו למשל, את דברי כבוד השופט ע' ארבל בעניין ע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2008), שנסיונותיו היו חמורות לאין שיעור מאלו הנדונות).

בעניינו, הפגיעה בערכים המוגנים חמורה גם לנוכח העובדה שהנאשם נכנס אל בתיהן של הנפגעות בתואנות שווא, תוך ניצול תמימותן והאמון שנתנו בו. עם זאת, בהינתן העובדה שבמדרג עבירות המין וכתענתו הנכונה של בא-כוח הנאשם, חומרת המעשים אינה במדרג חמורה גבוה, אף הפגיעה בערכים המוגנים היא בהתאם.

20. **מדיניות הענישה הנהוגה:** על-פי מדיניות הענישה הנהוגה, כפי שהיא משתקפת מהפסיקה שעליה הצביעו

באי-כוח שני הצדדים (כמפורט לעיל), טווח עונשי המאסר המושתים, גם אם דובר במספר מעשים, נע על-פי רוב בין כשנתיים וחצי (30 חודשי מאסר) לבין כשלוש שנות מאסר (36 חודש). למרבה הצער, ישנה פסיקה רבה העוסקת בעבירות מין בכלל ובמעשים מגונים כלפי קטנים בפרט, אך הענישה שהושתה במסגרתם מטבע הדברים משתנה ממקרה למקרה, בין השאר, בהתחשב בחומרת המעשים. המאשימה הפנתה רק אל שני פסקי דין, השונים בנסיבותיהם מהמקרה הנדון ואף דומה, כי הם מחמירים מעט לעומת הפסיקה הנהוגה. כך למשל, בעניין ת"פ (מחוזי באר שבע) 385-08-20 **מדינת ישראל נ' שהוואן** (20.7.2021), שאליו הפנתה באת-כוח המאשימה, מובאים שישה עשר פסקי דין לשם קביעת מדיניות הענישה הנהוגה. עיון בפירוט של אותם פסקי-דין מצביע כי בסופו של דבר באותו עניין נקבע עונש מחמיר יחסית לפסקי הדין שהוזכרו במסגרתו.

21. **הנסיבות הקשורות בעבירה:** הנסיבות הקשורות במעשה העבירה אשר נשקלו, הן אלו: **ראשית**, התכנון שקדם למעשי העבירות, אשר כלל תחכום לשם הטעיית הקורבנות, ילדות קטנות שהיו בביתן בגפן; **שנית**, העובדה שאלמלא תושייתן של הנפגעות, אשר סילקו את הנאשם מעליהן, אולי מעשי הנאשם עלולים היו להיות חמורים יותר ובהתאם, אף נזקן של הקטניות עלול היה להיות חמור בהרבה; **שלישית**, חזקה על הנאשם שהבין את מעשיו, את הפסול שבהם, את משמעותם ואת ההשלכות הקשות העשויות להיות להם. ממילא הוא יכול היה להימנע ממעשיו; **רביעית**, הנאשם ניצל לרעה את כוחו לעומת כוחן של הקטניות הנפגעות ואת תמימותן.

22. **קביעת מתחם העונש ההולם - סיכום:** בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו ממעשי העבירות שעבר הנאשם, כמפורט לעיל, במידת הפגיעה בהם, תוך התחשבות במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות שבהן נעברו העבירות, שעליהן עמדו, מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין **עשרים ושמונה לשלושים ושישה חודשי מאסר בפועל**.

בקביעה זו, נלקחה בחשבון גם הוראת סעיף 355 בחוק העונשין, הקובעת עונש מזערי, אשר לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע.

גזירת עונשו של הנאשם

23. **הנסיבות שאינן קשורות במעשה העבירה:** בשלב גזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, נשקלו נסיבותיו אשר אינן קשורות במעשי העבירות ובכלל זה, הרשעותיו הקודמות, אך גם ניתן משקל לעובדה שבאופן יחסי, אין מדובר בהרשעות בעבירות שדרגת חומרתן גבוהה. כמו כן, ניתן משקל לאמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו של הנאשם, כמפורט לעיל, וכן נשקל משך מעצרו.

מנגד, אמנם כפירת הנאשם אינה נזקפת לחובתו, אולם הוא גם אינו יכול ליהנות מההקלה השמורה למי שמודה ומכיר באחריותו למעשיו. לצד זה ניתן משקל גם לפגיעתו הפיזית מחבריו למעצר, על רקע העבירות שבהן הורשע.

24. **גזירת העונש המתאים לנאשם:** לאחר שקילת מכלול השיקולים, לרבות עמדת המאשימה וטענותיו של בא-כוח הנאשם, נמצא כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם באמצע מתחם העונש ההולם. זאת לצד מאסר מותנה שימשם

גורם מרתיע מפני חזרתו לעבור עבירות דומות.

בעניין הפיצוי לנפגעות, נשקל האמור בתסקירי נפגעות העבירה בדבר ההשלכות הקשות של המעשים עליהן. לצד זה נשקלה גם העובדה שכאמור, בלי להקל במעשיו החמורים של הנאשם, מדובר במעשיי עבירות אשר באופן יחסי, אינם ברף חומרה גבוה. אף ניתן משקל לכך שהפיצוי לא נועד לכסות את מלוא נזקן של הנפגעות, אלא ככלל זהו "**אקט סמלי-חינוכי-ערכי ואינו מהווה פיצוי ממשי**" (ע"פ 11178/04 פלוני נ' **מדינת ישראל** (1.9.2005), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה א(5)).

גזר הדין - סיכום

25. לנוכח כל השיקולים שהובאו לעיל, על הנאשם נגזרים העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך **שלושים ושניים חודש**, החל מיום מעצרו ביום 4.2.2020 (במקרה של סתירה לרישומי שב"ס, יש לפעול על-פי רישומי שב"ס).

ב. מאסר מותנה למשך **שישה חודשים**. הנאשם יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת מין מסוג פשע, או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

ג. מאסר מותנה למשך **שלושה חודשים**. הנאשם יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת מין מסוג עוון, או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

ד. פיצויים לשתי נפגעות העבירות, כלהלן: ל-ו', בסך 8,000 ₪; ל-ב' בסך 15,000 ₪.

הנאשם רשאי לשלם את סכומי הפיצויים בתשלומים חודשיים שווים ורצופים, כך שכל אחד מסכומי הפיצויים ישולם בתשלומים בסך 500 ₪ כל אחד, החל מיום 1.8.2022 (בהתאם לכך, את הפיצויים ל-ו' ניתן לשלם ב-16 תשלומים ואת הפיצויים ל-ב' ניתן לשלם ב-30 תשלומים ובלבד שכל אחד מהתשלומים הראשונים יחל במועד האמור).

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך ארבעים וחמישה יום.

ניתן היום, כ"ז בסיוון התשפ"ב, 26 ביוני 2022, במעמד הנאשם ובאי-כוח הצדדים, כמפורט בפרוטוקול הדיון מהיום.

תמר בר-אשר,
שופטת